

(המשך מעמוד 38)

הקוף העירום היה רבי-מכר עולמי. בספרו האחרון, גר' החיות האנושי, הוא מטיל אור חדש גם על פרשת אריק שרון ושות'. אצל מינים רבים של יונקים יש מנהיגים, בעלי מעמד רודני. העומדים בראש שבטים המונים כמה מאות פרטים. מבחינה זאת לא היה האדם הקדמון שונה מיונקים רבים אחרים. אלא שאצל המין האנושי הלך השבט וגדל, וגודלו של ה"שבט" מגיע עתה למיליונים.

אפשר להשוות את המין האנושי ל-באבונים — לא רק מפני שהבאבונים הם כמונו גזע של קופים, אלא גם מפני שהם התפתחו כמונו — נטשו את החיים הגוחים והבטיחים-יחסית בעיר, ויצאו לחפש חיים מסוכנים וקשים הרבה יותר בנוף הפתוח. לצורכי בופחון וכלכלה מאורז-גנים הבאבונים פחות או יותר כמדינו, בשבטים המאפשרים עזרה הדדית והגנה הדדית. בראש כל שבט עומד מנהיג.

הבאבון הראשי, שהוא מס' 1 בשבט, שולט ביד רמה ובזרוע נטויה. אין סייג לשליטתו. אך הוא מוכרח להיות מוכן להגן על מעמדו בכל עת. כי תמיד עלול מס' 2 או אחד מעוזריו הבכירים האחרים לנסות להפיל את שליטתו ולרשת אותו. הוקן מוזקן, הצעירים רוצים לעלות בי סולם הסטאטוס בשבט.

בקיבוץ, יש חיים פוליטיים ערים בשבט של באבונים, בערך כמו בי מישלנה היבירית.

מנהיג הבאבונים אינו יכול לבזבז את זמנו במאבקים גופניים מתמידים, כדי להוכיח את עליונותו שוב ושוב. יש לו תפקידים חשובים אחרים בהנהלת השבט, בהגנה עליו מפני גמרים ושאר ציידים, ובאירגון כלכלתו. לכן הוא מסתפק בי איומים. כשמישהו מרים את ראשו (תלתי משמע) בנוכחותו, די בתנועה מאיימת של המנהיג כדי להשליט סדר.

גם זהו מאמץ-יתר, ועל כן דואג ראש-הבאבונים להפגין את עליונותו בדרך פשוטה יותר. הפרווה שלו תמיד מבהיקה ומטופלת היטב, גנועותיו הנמרצות מעיינות על מעמדו הרם. אין הוא מראה לעולם סימנים של פחד או הססנות. לרוב הוא גבה מכל שאר חברי השבט, ועל כן די לו להזדקף כדי שהכל יבינו את הרמז. **מנהיג אנוש אינם מצויירים בי אבירים טיבעיים כאלה.**

הם זקוקים לתלבושות מפוארות של בוך וארגמן, או למדים ססגוניים ושלל עיטורים נוצצים. הם יושבים על כס מורם, המעניק להם גובה מלאכותי. פקודיהם מש-תחיים להם, כורעים ארצה. מחוים להם קידה.

אלא שבעידן הדמוקרטי החדש, איבדו המנהיגים גם אבירים אלה. הנשיא לבוש בחליפה רגילה. אין לו כס-מלכות. אין משתתחים לפניו אפיים ארצה.

הוא זקוק לסמלי-מעמד אחרים. מתח-כמים יותר, כדי שהכל יבינו את עליו-נותו, וכדי לצמצם עד כמה שאפשר את הגסיונות להדיחו.

לכן יושב המנהיג ה"דמוקרטי" בחיכל מפואר, כמו "הבית הלבן". הוא נע בצורה ראוותנית, בשירות של להקות מפוארות, המלוות עיידיו רוכבי-אופנוע חמטעיים את הצופרים. הוא טס במטוס מיוחד או במפוק.

ובעיקר: יש לו סמליה. עוזרים, מזי-כירים, שלישים, ראשי-לשכות, סגנים, משרתים.

ושומר-ראש.

(בסלנג הצרפתי, השגוא, בצדק, על אנשי-הכיסחון הישראליים, נקראים שר-מרי-הראש, "גורילות". הנה כי כן, דווקא מנהיגי הקופים אינם זקוקים לגורילות.)

נה כי מן ברור כי אריק שרון אינו המצאה ישראלית מקורית וחדשה.

הוא ממשיך, בסך הכל, במסורת של כמה מאות מיליוני שנים, ולכן אין כל טעם לכעוס עליו.

עלינו פשוט לראות אותם בדמי יוננו במנהיגים של שבט באמרי-נים — ואז יהיה קל לנו להבין, לפי דוח — ולשלבם.

האם גובה המישטרה את הזהב?

החשוד כגנוב. רק שבועיים אחר-כך נתקבל מיכתב נוסף מהמיש-טרה. הפעם הודיע ניצבי-מישנה בנימין זיגל כי המטבע הזהב הוקנו לאוצר-המדינה.

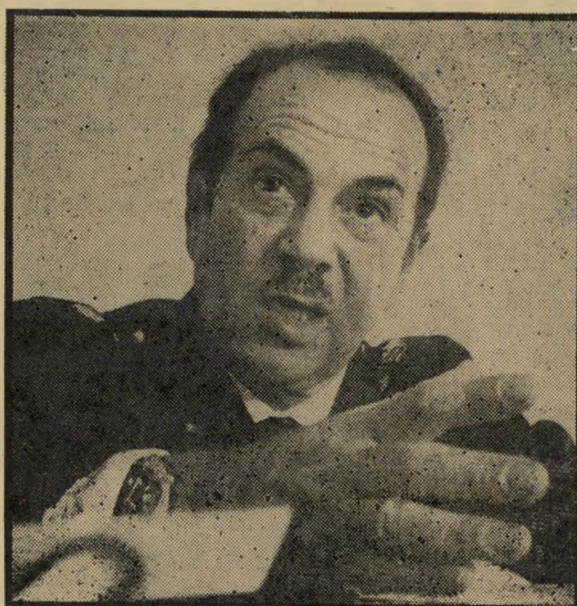
היתה זו גירסה חדשה ומפתיעה. כבר אז, בחדש נובמבר 1977, לפני שיגועון-הזהב ועליית ערך הדולרים, היה שווי המטמון 144,445 לירות. המוצאים הקטינים פנו לבית-המישפט באמצעות אפוטרופוסייה ועורכי-הדין שלהם וביקשו את השבת המציאה. על שני הצ'קים החליטו לוותר.

בכתב-ההגנה שהגישו המישטרה והמדינה נטען שהמטמון לא היה כלל בגדר מציאה. הוא לא הופקר עלידי בעליו, ולא אבד להם. לדברי המדינה מצאו הילדים רכוש אשר בעליו הטמינוהו באותו מקום, ולא התכוונו כלל לנטוש אותו. על כן אין האוצר בגדר אבידה, ואין חוק השבת אבידה חל עליו. לא זו בלבד, אלא ששני הילדים הפכו אשמים, ולדעת המישטרה הם היו מסיגי-גבול בטיולם החורפי. לדברי המדינה היתה דלת-הגג סגורה, והילדים לא היו זכאים להיכנס לשם. לכן ביקשה המדינה לדחות את תביעת ארזי וחברו, ולחייבם בהוצאות מישפט ושכר טירחת עורכי-דין.

מטמון

תמורת לירה

ה נערים נחקרו בבית-המישפט וסיפרו את קורות המציאה. השוטר ביבי העיד כי הבטיח להחזיר להם את המציאה עם תום שלושה חודשים. גם זיגל הוזמן לדוכן-העדים. בחקירתו סיפר הקצין בעל הגוף כי בדירה שמתחת לגג בכית המטמון, גר אדם בשם שמעיה הרניק עם אחותו. שמעיה זה חשוד על-

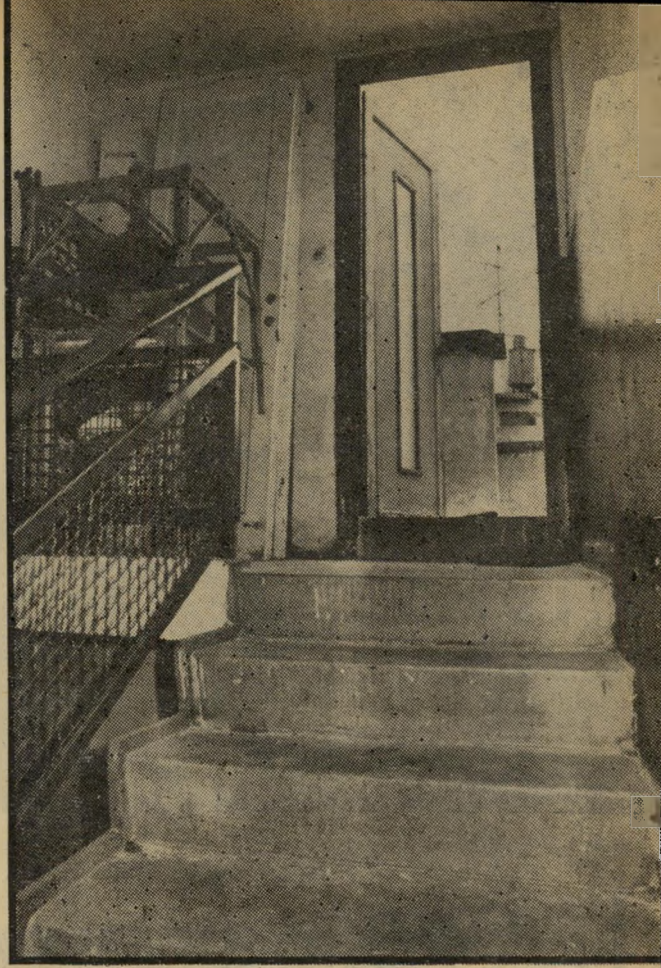

תת-ניצב זיגל

גירסה חדשה ומפתיעה

ידי המישטרה מזה זמן כסוחר במטבע זר. בשנת 1975 נאשם בכך ואף שילם כופר. בעת החיפוש ניסה לזרוק מטבע זר. גם את המציאה הנדונה ייחסה המישטרה לשמעיה. אך זה הכחיש כל קשר לאוצר. "שמעיה אמר שזה לא שייך לו", סיפר זיגל. עד חודש אוקטובר 1979 לא הוגשה תביעה פלילית כנגד איש על החזקת המטבע הזה, אך מכיוון שהחקירה נמשכת, לדברי זיגל, קיבל צו מימשרד-האוצר להקנות למדינה את הכסף והזהב. תמורת לירה אחת רכשה מדינת ישראל את מטיל הזהב וחופן הדולרים.

המישפט הגיע לשלב הסיכומים. ערכה של המציאה עלה היום לממדי המטמונים שבאגדות וממשיך לעלות בכל יום. שני המוצאים הישרים בגרו בינתיים ועומדים להתגייס לצה"ל. פסקי-הדין שיינתן בעניינם יקבע אם יהיו לצה"ל שני חיילים עשירים, או שחובה הלאומי של מדינת-ישראל יקטן במטיל זהב אחד ובכמה דולרים.

עזיית-הגג הפתוחה חיפוש אחר הרפתקה

כ ל ידד חילם למצוא את מטמונם הנסתר של שודדיהים. אורי ארזי ושלמה אברמוב מצאו מטמון. אומנם לא היה זה אוצרם של עלי באבא או של שודדיים, אבל בממדים מודרניים היה זה בהחלט מטמון נכבד.

שני הנערים שהיו אחרי הבר-מיצוזה שלהם, שוטטו ביום חורף אחד בתחילת שנת 1977 על גגות תל-אביב, השניים הסתובבו בחצרות השכונת ועלו על גגות הבתים בחיפושיהם אחר הרפתקות. בבית ברחוב נצח-ישראל 7 בתל-אביב, מצאו את הרפתקה חייהם. שם, ליד הדלת הפרוצה לגג ראו חבילה מקומטת עטופה בנייר עיתון ובסמרטוט כחול. הם פתחו את החבילה, ולנגד עיניהם ניצנץ בשמש החורפית משהו "כמו זהב". מטיל כבד וחלק, במישקל קילוגרם, היה מונח ליד שטרות מוורים המודפסים בשפה זרה. הם הוכיחו לילדים את שטרות הכסף של מישחק המונופול. השניים מיהרו לביתו של ארזי הנמצא בסביבה, ופנו אל אריה ארזי האב, שהוא עורכי-דין. האב רק הציץ בחבילה וידע מה לפניו.

היה שם מטיל-זהב ועליו הכתובת באנגלית הבנק של אנגליה.

2 ילדים מצאו מטמון - ומשלא

התגלו הבעלים סירבה

המישטרה להחזיר אותו להם

היו שם יותר מאלפים דולר של ארצות-הברית. אלף ומאה מרקום גרמניים, לירה שטרלינג אחת, ושני צ'קים על שם בנק במנטריאלי.

גם בימים שלפני בהלת-הזהב העולמית היתה זו מציאה רבת ערך. כראוי לאורח ישר טילפן ארזי למישטרה והודיע על המציאה. נידת הגיעה למקום, שוטר עלה עם הילדים לגג, והשוטר הרצל ביבי קיבל את המציאה לידיו, ומסר לילדים דו"ח מציאה כחוק, לפי סעיף 2 לחוק השבת אבידה.

השוטר גם סיפר לילדים כי אם אחרי תום שלושה חודשים, לא ימצא בעל האבידה יקבלו אותה הילדים. גם זאת לפי קביעה של חוק השבת אבידה.

המוצאים

הפכו עבריינים

ילדים היו גיבורי היום בבית-הספר. העיתונים דיווחו על המציאה והם חיכו בכליון עיניים לתום החודשים, כאשר יוכלו להראות לחבריהם את מטיל הזהב המבריק שמצאו. אך הימים נקפו והמישטרה לא הודיעה להם דבר. אחרי לחץ מתמיד מצד הילדים פנה עורך-הדין ארזי למישטרה בשאלה מה קורה עם המציאה, אף הוא נדהה בלך ושוב פעמים אחרות. יום אחד החליט עורך-הדין שגם מדינת-ישראל ומישטרתה חייבות למלא אחר חוקי המדינה, וכי אם המציאה מגיעה לבנו, הוא ידאג שיקבל אותה. על כן פנה למישרד עורכי-הדין של יצחק ויהודה טוניק, וייפה את כוחם להשיב לבנו את האבידה. על מיכתבם הראשון של עורכי-הדין ענה רבי-פקד שמואל אלון כי המטבע מחזק כמוצג בתיק פלילי הדן באחזקת רכוש